

MÈDIUMAS 1

1999 m. vasaris
(Vertimas iš vokiečių kalbos)

Atsakymai į klausimus - iš kur žmogus ateina ir kur eina

Kas atsitinka mirštant?

TURINYS

Kas yra mirtis?	2
Kada žmogus numiršta?	3
Mirimo valanda	4
Dvasinės būtybės pagelbsti mirštant	4
Mirimas kaipo grėminga padėtis	6
Pasipriešinimas dėl nežinojimo	7
Mirimas su neapykantos jausmais užnuodija sielą	8
Pasitinka mirusieji artimieji ir draugai	9
Siela suima visas gyvastingumo - (vokiškai - Od, Lebenskraft- vert.) jėgas į save	10
Dažnai yra stoka mirties sąmoningumo	10
Žemiškas ir dvasiškas kūnas	11
Išvaizda ir apranga	14

MÈDIUMO žurnalo tikslas yra, ieškantiems žmonėms praskinti kelią į dvasinį mokslą (vokiškai Geisteslehre - vert.). Klausimai - iš kur ateiname, kur einame, individo nemirtingumas, stabilus pasaulėvaizdis ir pomirtinė orientacija - buvo vis ir vis statomi. Į juos retai kada taip plačiai ir detalai buvo atsakoma, kaip kad tai darė dvasiniai mokytojai iš ano pasaulio, kurie mums prisistatė kaip Lėna ir Juozas (vok. Lene ir Josef). Jiedu daugiau nei trisdešimt metų Ciuricho (Zürich) dvasinės ložės rėmuose veikė viešai, mokino apie gyvenimo prasmę ir suteikė žinių žmonėms, ieškantiems gyvenimo aname pasaulyje.

Pranešimai buvo perduodami per žmogų, kuris buvo mēdiumas. Jie buvo įrašomi į magnetofoninę juostą ir paviešinami. Šiandien jau sunkiai prieinami tie didelės apimties perduoti dvasiniai-krikščioniški pranešimai.

Šiame numeryje bandysime atsakyti į apibrėžtus klausimus, remiantis tais pranešimais. Pareiškimai pagrindžiami ir praplečiami dar ir kitais šaltiniais.

Stebėtojai galėtų atrodyti, kad apie šiuos svarbius gyvenimiškus klausimus įmanoma tik menkai ką nors konkrečiau sužinoti. Tačiau kuo daugiau, remiantis šaltiniais su dvasišku pasauliu užsiimama, tuo aiškesnės ir įtikinamesnės darosi struktūros. Tuomet tikėjimas tampa žinojimu ir abejojimas įsitikinimu ir tikrumu.

Kas atsitinka mirštant?

Kai atsiduriame naujoje, neįprastoje padėtyje, kurios negalime permatyti, tai mus paprastai apima nesaugumas, netikrumas ir, galbūt, net baimė. Kad nesaugumą ir baimę pašalinus, mes bandome apie tai, kas mūsų laukia, kiek galima daugiau sužinoti. Mes, pavyzdžiui, pasiruošiame egzaminams, kelionei į nepažįstamus kraštus, naujai gyvenvietei, naujam darbui, šeimos sukūrimui ir senatvei.

Tokia neįprasta padėtis yra ir mirtis bei gyvenimas po to. Nors faktas yra, kad kiekvienas žmogus anksčiau ar vėliau turi mirti ir kad per tai atsiranda naujoje situacijoje, reikia stebėtis, kiek mažai žmonių tuo klausimu domisi, nežiūrint į tai, kad šiandien turime daug informacijos apie mirtį ir apie aną pasaulį. Todėl turėtume atsižvelgti į Elisabeth Kübler-Ross (1984) konstatavimą: „Daug kas bijo mirties; tačiau mes bijomės tik to, ko nesuprantame. Žmogus tik tada baimingas, kai jis yra nežinąs“ (280 psl.). Būgštavimas, kad jei tik mes su mirtimi užsiimse, tai ją ir pritrauksime, yra be jokio pagrindo.

Šiame pirmame naujame dvasiniai-krikščioniškame MÈDIUM žurnalo numeryje bus ypatingai rašoma apie klausimą, kas atsitinka mirštant. O kas laukia mirusiojo aname pasaulyje, bus sekancio numerio tema.

Kas yra mirtis?

Kas mirtis yra, galima su įvairiais vaizdais ir palyginimais pavaizduoti.

+ *Mirtis yra perėjimas į kitą būtį*

Štai du pavyzdžiai: jei tirpdome ledą, jis pavirsta vandeniu; jei vandenį viriname, jis pavirsta garais, kurie gali tapti nematomi. Ledas, vanduo ir garai yra esmėje tas pats. Pasikeitė tik molekulinė vibracijos plotmė, išvaizdos forma.

+ *Mirtis yra pakeitimas, bet niekad nėra sunaikinimas.*

Gamtoje nėra sunaikinimo, bet yra tik pakeitimas. Jei kas nors tampa mūsų akims nematomas, tai jis nenustoja egzistuoti (palygink vandens pavyzdį, matomus garus, nematomą išgaravimą ir per atšaldymą vėl pavirtimą vandeniu).

+ *Mirtis yra žemiško kūno atskyrimas nuo dvasinio kūno*

Mirštant nueina dvasia į dvasinę sferą, o žemiškas kūnas pasilieka materialiniame pasaulyje., t.y. jis vėl pavirsta į buvusią materialią pirmąpradžią (vokiškai Ursubstanz - vert.) substanciją. Štai suprantamas pavyzdys: vinas susideda iš specifinių vaisių sulčių ir alkoholio dalių. Jei destiliacijos būdu atskiriame vyną nuo alkoholio, vinas lyg ir „miršta“. Tačiau tos dvi komponentės, vaisių sultys ir alkoholis egzistuoja toliau. Panašiai įvyksta mirštant žmogui: tai kas jo žemiškam kūnui (chemikalų sumai) neleido iširti ir jį korodavo, dingo. To pasėka yra, kad kūno dalys neklauso prieš tai dar buvusiai bendrai idėjai, netarnauja pagrindiniam konceptui „žmogus“, bet jos nusilpsta, sukreta, t.y. kūnas suira ir sutrūnyja (žrk. Dethlefsen, 1979, 34 psl. ir toliau)

+ „Mirti reiškia, kad mes nuo savo kūno atsiskiriame, taip kaip seno, sunešio to palto nebedėvime, arba kai einame iš vieno kambario į kitą“ (žrk. Kübler-Ross, 1984, 230 psl.).

Kada numirštama?

Vėliau dar paaiškinsime, kad mes žmonės (kaip ir kiekvienas kitas žemiškas kūrinys) turime du kūnus - žemišką ir dvasišką. Abu kūnai sujungti su *sidabrinio siūlu*. Ta sidabrinis siūlas yra kaspinas iš smulkios materijos (vokiškai feinstofflich -vert.) - todėl ir *sidabrinio kaspino* vadinamas - per kurį teka „gyvastingumo jėga“ (vokiškai „feinodische“ Kraft - vert.) iš dvasiško kūno į žemišką kūną. Ši jėga pulsuoja žmogaus kraujyje; žmogaus kraujas tokiu būdu yra tad su smulkia medžiaga, su gyvastingumo materija (vokiškai - odische Materie - vert.) sujungtas. *Kai tik sidabrinis kaspinas perskiriamas, tuo pačiu momentu įvyksta numirimas.*

Tai yra tas kaspinas, kuris mums žinomas iš Saliamono žodžių, kurie skamba sekančiai: „kol bus nutrauktas sidabro siūlas“ (Mokytojo 12,6). Kalbama apie gyvastingumo juostą arba gyvybės siūlą (vokiškas Od = energijai, gyvastingumo energijai, odisch = energetinis - vert.).

Pas taip vadinamus *kliniškai mirusius* ta juosta dar neperskirta! Nors jie jau savo žmogiškos sąmonės ir neturi, kadangi gyvastingumo energijos (vokiškai odische Kräfte - vert.) jau nepajėgia po visą kūną cirkuliuoti, kad sužeisti organai galėtų veikti. Tačiau jų *dvasinis* kūnas dėka gyvastingumo energijų yra pilnai veikiantis. Tų žmonių dvasia gali tad toliau mąstyti, kalbėti ir veikti. Šitai būna ir tuomet, kai dvasia galutinai atsiskiria nuo žemiško kūno, o taip įvyksta kai gyvastingumo kaspinas perskiriamas arba pertraukiamas; mirimas yra galutiniai įvykęs.

Iš žmonių pranešimų apie savo patyrimus, buvusius arti mirties - jie buvo „kliniškai“ negyvi arba beveik negyvi - ir žmonių, sugebančių apleisti kūną (žrk. Muldoon / Carrington (1980), Monroe (1981), bei iš kitų šaltinių žinome, kad dvasinis kūnas gali ir laikinai apleisti žemišką kūną, nuo jo atsitolinti ir kiekvienu metu sidabrinio kaspino pagalba į jį žaibo greičiu grįžti. Šitas sidabrinis kaspinas yra, pasak Arthur Ford (1975), „toks elastiškas, kad Beta (dvasinis kūnas) galėtų visą visatą (vokiškai Universum - vert.) apkeliauti, nebūdamas atskirtas nuo fizinio kūno. Fizinio kūno mirimo atveju šis kaspinas atsipalaiduoja“ (206 psl.).

Kai Jėzus *prikėlė Lozorijų* (Jn 11,1-44), tai kaspinas dar nebuvo pertrauktas, kitokiu atveju Jėzus nebūtų galėjęs jo prikelti. Kai Jėzui buvo pranešta, kad Lozorius sunkiai serga ir kad jis ateitų ir jį pagydytų, tai Jėzus neskubėjo. Kai Jėzus vėl buvo tuo reikalu užkalbintas ir paprašytas nueiti pas Lozorijų, tai jis sakė, kad Lozorius miega ir kad jis jį pažadins. Tuomet aplinkui jį esantys manė, kad jei Lozorius miegąs, tai jis pasveiksias ir jam nereikia pas jį eiti. Jėzus tačiau atsakė, kad jis turys nueiti; nes Lozorius buvo sulyg tuometinį žmonių supratimą jau miręs. Jėzus žinojo apie tą mirtį ir tačiau neskubėjo eiti pas Lozorijų ir jį pagydyti.

Vėliau Jėzus, Lozoriaus name, paprašė akmenį nuritinti; į tai jam buvo atsakyta, kad tai esą beprasmiška, nes jau galima užuosti dvokimą. Jėzui vėl reikalaujant, akmuo buvo nuritintas nuo laidojimo olos. Tuomet Jėzus galingu balsu tarė: „Lozoriau, išei lauk!“ Ir jis išėjo. Tuomet Jėzus kreipėsi į Dievą: „Tėve, dėkoju tau, kad leidai man jį pažadinti. Tuomi mane pašlovinai. Tai buvo įmanoma, kadangi aš esu tavo Sūnus ir kad tai buvo numatyta kaipo ženklas, kad aš esu Dievo Sūnūs ir kad Tu man esi suteikęs galią ir valdžią. Tegul jie žino: aš esu tavyje, tu esi manyje“. Tais žodžiais Jėzus dėkojo Tėvui.

Aplink stovintieji buvo tokiais jo žodžiais nustebę, bet nesuprato jų prasmės, ir savo dėmesį vėl nukreipė į gyvenimą sugrįžusį Lozorių. *Lozorius dar nebuvo tikrai numiręs, kadangi sidabrinis kaspinas dar nebuvo nutrauktas.* Jėzus, kaip jam buvo pranešta, kad Lozorius sunkiai serga, sąmoningai neskubėjo eiti, kadangi jis žinojo kad galės jį iš tos mirties prikelti - šitai jis dvasioje matė ir girdėjo, kadangi tai buvo numatyta. Jėzus dvasiškai sužinojo, kad neskubėtų eiti ir palauktų, nes jis galėsias vėliau Lozorių iš mirusiųjų prikelti. Žmonėms tai turėjo būti ypatyngas stebūklas. Po pasisekusio stebūklo, Jėzus dėkojo Tėvui.

Kas liečia dvokimą, tai pas Greberį (1981) parašyta sekančiai: „Tokiais atvejais, kuomet Kristus žmogų prikėlė, tie žmonės buvo tokie, kurių dvasia nuo kūno buvo atsiskyrusi, bet dar visai silpnu gyvastingumo kaspinu (vok. Odband - vert.) su medžiaginiu kūnu buvo sujungta. Kaspinas buvo toks silpnas, kad kūną apleidusi dvasia nei pati savo jėgomis, nei žmogiškų atgaivinimo priemonių pagelba nebūtų galėjusi grįžti į kūną, to pasėkoje tikrasis mirimas būtų turėjęs įvykti, nutraukus gyvastingumo kaspiną. Lozoriaus atveju kaspinas buvo toks silpnas, kad net nei tiek gyvastingumo kūnas negavo, kiek jo reikėjo, kad kūnas nepradėtų trūnyti (vok. verwesen - vert.). Nei trūnyjimo proceso dvokimas ir nei taip vadinamos mirties dėmės ant lavono, nėra patikimi tikrosios mirties ženklai“. (336 psl.).

Mirimo valanda

Mirimo valanda yra likiminiai iš anksto nustatyta, tačiau ji gali būti, priklausomai nuo to kaip žmogus gyvena, keičiama - nukeliama į ateitį arba atvirkščiai. Žmogus gali savo žemišką gyvenimą, jei jis išmintingai gyvena, prailginti, o neišmintingumas gali sutrumpinti. Jei koks žmogus, gyvendamas ir elgdamasis lengvabūdiškai, turi per anksti apleisti šį pasaulį, tai negalima sakyti, kad tai dėl karmos buvo arba Dievas to norėjo.

Numatyta valanda atitiks pas tuos žmones, kurie bent kiek pagal dieviškus įstatymus gyvena ir kurie, nedarydami didesnių pastangų gyvenime, jokių ypatingesnių nupelnų neįstengia pasiekti. Tačiau žmogui gali būti *metai pridedami*, jei jis šiam pasauliui svarbus arba jei jis kupinas gerumo, meilės ir pasiruošimo padėti, ir tokiu būdu išganymo planą reikšmingai remia. Priešingu atveju, žmogaus *gyvenimas gali būti sutrumpinamas*, jei jis ant žemės nepadaro pažangos arba net dar save apsunkina. Tokiu atveju jam dvasiniame pasaulyje geresnės sąlygos toliau vystytis. Bet gyvenimas gali būti ir tuomet sutrumpinamas, kad žmogus nepadarytų ant žemės dar daugiau bėdų.

Žmogaus dvasia žino, kada jo mirties valanda. Dvasia žino daugiau, nei žmogus mano. Dvasia bando pranešti, bet jai tik retai pavyksta tą žinojimą perduoti, taip kad žmogus daugių daugiausia turi tik neaiškų nujautimą apie ateities įvykius.

Dvasios pagelbsti mirštant

Paprastai mirštantysis (visuomet turima omenyje ir moteriškoji forma) patiria, kad jis ne vienišas miršta, bet kad jam dvasios, taip vadinamos misionieriškos dvasios, pagelbsti atsiskirti dvasiniam kūnui nuo žemiško kūno. Taip yra ir netikėtos mirties avarijos, nelaimingo atsitikimo atveju.

Tam įpareigotos dvasios dažnai žino netikėto mirimo laiką jau prieš tai. Jos žino ką minėtasis žmogus darys ir pramato kas įvyks. Jos yra tuomet pasiruošusios ir eina, vaikštinėja, važiuoja arba skrenda kartu su tuo žmogumi, jei būsima nelaimė neišvengiama; tai yra, misionieriškos dvasios lipa kartu su žmogumi į lėktuvą, į automobilį arba ir į kas ir bebūtų. Įvykus avarijai, misionieriškos dvasios ištiesia netikėtai žuvusiam žmogui, kurio sidabrinis kaspinas taip staigiai buvo pertrauktas, pagalbos ranką ir pamokina. Gali būti, kad be misionieriškų dvasių ir angelo sargo, dar būna ir artimieji iš anapus, kuriems iš anksto buvo apie tai pranešta.

Netikėtai mirusiems reikia paguodos ir misionieriškų dvasių pagelbos, nes staigus išėjimas iš sio pasaulio yra ne tik likusiems, bet ir patiems mirusiems didelis skausmas. Paprastai vidiniai jie nėra tokiam staigiam atsisveikinimui pasiruošę. Tad dabar jie galvoja tik apie savo artimuosius, kuriuos jie žemėje turėjo palikti ir kuriems jie per tą netikėtą avarinę mirtį tiek daug širdgėlos sukėlė.

Yra ir tokių mirusiųjų, kurie tokia nauja padėtimi, kurioje jie atsidūrė, visiškai nepatenkinti ir apsvylę, ir šis įvykis yra jiems skaudi nelaimė - jie dejuoja ir verkia. Be to, užtrunka dar tam tikrą laiką, kol vis ta grubi gyvastingumo materija (vok. grobstofflicher Od - vert.) nuo kūno atsiskyrė. Todėl yra gerai, kai žmogus savo kasdieniniame gyvenime vidiniai yra pasiruošęs pereiti į dvasinį pasaulį ir tad be tos baimės gyvena.

O kaip yra su pagelba, kai net pačios Dievo dvasios mirimo laiko nežino, yra nustebintos?

Mirtis gali įvykti staiga per netikėtus atsitikimus, kurie nebuvo numatyti. Tai gali įvykti dėl *staigaus žmogaus valios pasikeitimo*, kas dvasinį planą sužlugdyti. Kadangi Dievo dvasių visuomet yra arti žemės, kad žmogui pagelbėtų, tai ir tokiu atveju misionieriškos dvasios greitai ateina.

Netikėtai mirčiai apopleksijos atveju yra dvasios pasiruošusios. Bendrai, mums žmonėms toks atvejis yra netikėtas, kadangi toks žmogus išoriniai atrodo sveikas. Bet ir šiais atvejais ano pasaulio esybės žino iš anksto ir tad yra pasiruošios.

Kokia gali būti mirimo eiga, jau nekartą buvo aiškiaregių žmonių aprašyta. Štai Joé Snell (1985) aprašė savo jaunystės draugės Maggie *dvasios išėjimą iš kūno mirštant*: „Tuojaus po to kai jos širdis nustojo plakti, aš mačiau aiškiai ką tai lyg dūmus ar garus, kurie iš verdančio puodo kyla, iš jos kūno kylant aukštyn. Šitas išskyrimas pakilo tik ne aukštai ir tuomet pavirto į formą, kuri atitiko kaip tik mirusiai mano draugei. Ta forma, iš pradžių kaip šešėlis, paskui tapo aiški, ir buvo apsirengusi su baltu kaip perlai, panašiu į šydą, rūbu, kuriame buvo įmanoma kūno formą atpažinti. Veidas buvo mano draugės, bet su palaimos išraiška, kurioje nieko nebuvo galima matyti apie praėjusį gyvenimą ir mirties agoniją.“ (7 psl. Ir toliau).

Toliau Snell rašo: „Nežiūrint, ar tie mirties atvejai, kuriuos aš stebėjau, buvo taikingi, ar su kančiomis, ar mirštantysis ką nors iš kito pasaulio matė, visuomet aš tuoj pat po

mirties mačiau kai virš kūno susidarė dvasinė forma, kaip pašlovinta, išaukštinta (vokiškai verherrlicht - vert.) išvaizda kūniškos išvaizdos.“ (18 psl.).

Mirusieji per žmogiškus medius irgi pasakojo kaip anuomet jie savo mirtį išgyveno. Štai Friedos pranešimas, gautas Ciuricho (Zürich) dvasinėje ložėje (žr. GW 1967/122 ir toliau). Frieda nežinojo, kad ji taip sunkiai sergo ir kad turės mirti. Ji išgirdo iš savo giminių, kurie ją, lovoje gulinčią, aplankydamo ir pasiteiraudavo, kaip jai einasi. Ji jau neglėjo kalbėti, bet galėjo visus čia esančius matyti ir atpažinti. Ji matė daug daugiau, negu šiaip, būtent visame name. Jei rodėsi, lyg tame name jau nebūtų sienų. Ji taip pat girdėjo, kas buvo kalbama ir tokiu būdu išgirdo, kad dar gali keleta valandų iki jos mirties užtrukti. Ji girdėjo kalbant ir apie jos laidotuves ir jai tai atrodė savotiška, kad jau apie tai kalbama.

Paskui lyg rūkas užsidėjo ant jos akių ir viskas dingo. Dabar ji matė kitus asmenis, kurių ji visiškai nepažinojo - jai atrodė, kad jie atėję iš visai kito pasaulio. Jie kalbėjo apie jos parėjimą namo ir vienas iš jų pasakė net laiką, kada tai įvyks. Jis dar kitam savo palydovui sakė, kai jie sekantį kartą ateis, arčiau prie jos prieis ir pagelbėsiai jai. Ji matė, kai jie vėl dingo ir jos akys vėl dairėsi po visą namą.

Dabar ji vėl galėjo visas savo gimines girdėti. Ji pažiūrėjo į kambario laikrodį ir galėjo jį matyti, neatsisėdant lovoje. Ji tad žinojo tiksliai laiką ir galėjo pati apskaičiuoti, kaip ilgai dar užtruks. Po valandėlės vėl ant akių užsidėjo kaip šydas ir vėl atėjo tos svetimos būtybės. Ji pažvelgė į laikrodį ir matė, kad dar apie tris valandas užtruks. Taip vis keitėsi - tai svetimos būtybės, tai giminės. Ji viską matė ir girdėjo; ji buvo pasipiktinusi giminių pokalbiais. Tačiau tai jai nieko nepadėjo, nes ji neturėjo jėgų tam pasipriešinti.

Tuomet taip įvyko kaip viena būtybė sakė - jie sekantį kartą prieis arčiau prie jos. Per kiekvieną pasirodymą jie vis daugiau prisiartinavo. Dabar jie jau jos rankas paėmė. Jie stovėjo abiejose pusėse jos guolio, o viena būtybė laikė savo rankas ant jos kaktos. Kiti aplinkui stovintys darė savo rankomis šen ir ten judesius virš jos kūno. Jai visa tai matant, darėsi jai vis lengviau ir staiga ji stovėjo šalia tų būtybių, bet tuo pačiu metu matė save lovoje gulinčią. Viena tų būtybių parodė į laikrodį ir tarė jai: *Ar mes tau nesakėme tiesą? Dabar kaip tik tas laikas. Mes tau padėjome atsiskirti nuo kūno. Mes tave nuo jo atpalaidavome ir per tai tau palengvinome išėiti iš žemiškojo gyvenimo.*

Dabar jie sakė, kad nori su ja šią patalpą apleisti ir kad ji neturinti daugiau kreipti dėmesio į tai, ką jos giminaičiai apie ją, apie palikimą, apie palaidojimą ir panašiai šneka. Jie apleido su ja tą namą - tai vyko taip greitai, kad ji negalėjo nieko matyti, kas jos dešinėje ar kairėje dėjos. Staiga ji stovėjo jai svetimame pasaulyje, prieš vieną namą, į kurį jie su ja ryžosi įeiti. Bet prieš tai jie jai dar sakė: *Tai yra namas, kuriame tu dabar gyvensi. Visa kita jau praeitis. Dabar eisime į vidų ir apžiūrėsime tavo derlių.*

Mirimas kaipo grėsminga situacija

Nors mirštant dvasios ir pagelbsti ir žmonėms nereikia dėl to baimintis, gali kai kuriems žmonėms tapti grėsminga padėtimi ir taip vadinama *mirties agonija* tam tikromis aplinkėmis turėti realų užnugurį, ką sekančiame pranešime pamatysime:

Vienas vyriškis iš pavydo padegė savo kaimyno namą - šis su žmona ir vaikais tapo per tai visai biednas ir be jokių lėšų. Padegėjo nepavyko surasti. Nukentėjęs

kaimynas ir jo žmona mirė anksčiau nei padegėjas. Aname pasaulyje jie sužinojo, kas buvo padegėjas. Jiedu tuomet susitarė jam atkeršyti, nors Dievo angelai juos įspėjo ir jiems sakė, kad jų pareiga esanti savo neapykantą nugalėti ir atleisti, priešingu atveju, jų dvasinis vystymasis sustosiaš. Tačiau jiedu neklausė angelų. Jie susirado padegėją, kuris jau sirgo ir lovoje gulėjo, pasiliko arti jo, kad po mirties galėtų jį persekioti.

Mirštantysis galėjo juos virš savęs matyti ir jautė grėsmę iš jų. Jis gynėsi nuo jų kiek galėdamas, šaukdamas, kad juos pašalintų - jis jokių reikalų nenorėjo su jais turėti. Giminės, stovintys aplink jo lovą, vienas kitam sakė, kad jis jau prardęs protą ir nežinąs ką kalbąs. Jie nenujautė, kad mirštantysis jau dalinai nuo žemiško kūno atsiskyrė ir kad todėl jo akys galėjo dvasinius vaizdus matyti ir kad jis todėl visai realiai tas dvi dvasines būtybes priešais savę matė.

Mirštantysis prisiminė savo kadaise padarytą nusikaltimą. Jis bandė to kaltės jausmo atsikratyti ir tų dviejų būtybių nematyti. Tačiau tai buvo negalima - tie du buvo tikrai šalia jo. Jie nesitraukė nuo jo, laukė kol atsiskyrimas nuo žemiško kūno įvyks ir tada jį galės užpulti. Tačiau jiems tai nepavyko, nes kaip tik atsiskyrimas įvyko, į tarpą atsistojo Dievo dvasia ir pasitraukė su mirusiuoju į dvasinį pasaulį. Dievo dvasia nenorėjo, kad tie du jam savo kerštą parodytų. Kaltininkas tačiau, Dievo karalystėje turėjo atlikti pelnytą bausmę.

Nors tokių situacijų, kaip buvo aprašyta, ir būna, vis dėlto reikėtų su *sprendimu „sunki agonija“* neskubėti. Nes kai kada šitokia padėtis, yra - kaip mums buvo pranešta - tik šalia esančiam žmogui tokia. Dvasia dar laikosi savo žemiškojo kūno. Tai atrodo lyg kova su mirtimi, agonija, bet taip nėra. Mirštantysis dažnai šitai mažai jaučia. Tai tik dvasios noras sugrįžti į žemišką kūną - tai procesas, kuris gali tarp miegojimo ir budėjimo įvykti: atsiradus mažiausiam garsui, dvasia grįžta pas žmogų su jautriu miegu, nes dvasia yra gyvastingumo kaspinu su kūnu sujungta. Tol kol sidabrinis kaspinas nėra nutrauktas, dvasia *įstatymiškai* vis ir vis traukiama atgal į žemišką kūną. Tai nieko bendro neturi su dvasios išsivystymo aukštesniu ar žemesniu lygiu.

Pasipriešinimas dėl nežinojimo

Sekantis pranešimas (gautas Žüricho dvasinėje ložėje 1979/47 ir kt.) atpasakoja vieno žmogaus mirimą, kuris, nors tikėjo į aukštesnę galią, bet daugiau nesigilino į tą temą ir nenorėjo artimesnio santykio su mylinčiu, maloninguoju Dievu turėti. Jam atrodė, kad mirtimi viskas pasibaigia ir daugioau nieko nėra. Šis žmogus kurįlaiką sirgo, bet jis dar vis buvo kupinas noro gyventi ir gyvybingumo iki kol jo atsiskyrimas nuo šio pasaulio visai priartėjo. Vis dėlto kūnas ir dvasia jau šiek tiek vienas nuo kito atsiskyrė. Šito atsiskyrimo pasėkoje jo dvasinė akis jau jau galėjo dvasinius reiškinius matyti. Jis matė, būtent, dvasines esybes prie jo artinant - jam tai buvo kelios svetimos būtybės, kurios pradėjo jo kūnu domėtis.

Vienos tų būtybių užsiėmė jo žemiškomis kojomis, kurias apčiupinėjo, kitos būtybės užsiėmė jo kūnu, vėl kitos su jo galva. Jos stovėjo aplink jį ir jam atrodė, kad tos esybės norėjo ką tai iš jo žemiško kūno išlaužti. Kadangi jis dar turėjo nemažai jėgų ir su savo gyvastingumu (vok. Od - vert.) dar prie žemiško kūno pririštas buvo, pradėjo jis gintis. Turėdamas tvirtą valią neleisti dalykams taip toliau vystytis kaip jie vystėsi, visomis savo jėgomis jis pradėjo aplinkui save žemiškomis rankomis mosikuoti ir kojomis spardyti. Tokiu būdu vyko tikra kova. Jo giminės bandė - jis pats tai galėjo matyti - jo

rankas laikyti, kas jiems beveik nepavyko. Pagaliau jis pavargo. Jis pastebėjo, kad tos būtybės nusitolino ir jis nurimo.

Bet tai buvo laikinai. Po poros valandų būtybės vėl atėjo ir po kurio laiko vėl nuėjo - laiko tarpai tarp atėjimo ir atsitolinimo vis trumpėjo. Jos nuolat ateidavo ir domėdavosi jo kūnu. Kai laiko tarpai tarp būtybių atėjimo vis trumpėjo, pastebėjo jis pats, kad jam jau nebeįmanoma tam priešintis.

Pagaliau atėjo tas momentas, kai jis pamatė save esant virš savo žemiško kūno, t.y. jis pamatė savo lavoną lovoje, kai tuo tarpu jis kaip dvasinė būtybė virš savo žemiško kūno kybojo. Dvasinės būtybės jam paaiškino: *Matai, kad tavo kūnas yra laikinas, bet tavyje, kas nepraeinančio. Mes tau pagelbėjome atskirti nuo tavo žemiško kūno. Dabar mes kartu tavimi pasitraukiame iš šio pasaulio ir nuvesime tave pas dieviškas būtybes, kurios apie tave spręš.* Jis, kuris manė, kad su mirtimi viskas baigta, pamatė, kad jis gyvas.

Šitas pranešimas yra atsakymas tiems žmonėms, kurie buvo panašių įvykių dalyviais, būtent, kai žmonės mirė, o jie manė, kad mirštantysis kovoja su piktomis dvasiomis. Jie galvojo, kad šitas žmogus savo gyvenime kai ką negero padarė ir todėl dabar laukė piktosios dvasios jo pasiimti, kas yra netiesa.

Mirimas su neapykantos jausmais užnuodija sielą

Jei mirštantysis vis dar turi neapykantos jausmų artimiesiems, tai žemasis dvasinis pasaulis bando tuos jausmus tame žmoguje iki paskutinio atodūσιο palaikyti ir net kurstyti. Jų tikslas yra, kad mirštantysis, eidamas į aną pasaulį, būtų kiek galima daugiau apsisunkinęs. Jei čia esančioms Dievo dvasioms leidžiama, tai jos tuomet bando žemųjų dvasių veikimą sustabdyti. Dvasinėje pusėje įvyksta kova, kurios nei mirštantysis ir nei jo artimieji nepastebi.

Dievo dvasios būtinai nori, kad mirštantysis šį pasaulį apleistų su atleidimo ir geranoriškumo jausmais savo artimųjų atžvilgiu. Jis turi šį pasaulį apleisti be neapykantos, kadangi neapykanta užnuodija sielą. Priešingu atveju, numirėlis gyvena su neapykanta dvasiniame pasaulyje toliau, nes daug numirėlių ir aname pasaulyje būdami nenori atleisti. Dievo dvasios tad stengiasi žemųjų dvasių neprileisti prie miršančiojo, stengiasi jas nuvaryti. Tačiau žemosios dvasios ne taip lengvai pasitraukia - jos, kovai pasiruošusias gerasias dvasias, iškolioja, jas net apspjaudo.

Tos dvasinės kovos metu, kuri dažnai be pertraukos užtrunka kelias dienas ir naktis, gali ateiti dar ir kitų dangiškų dvasių. Jos, būdamos arti miršančiojo, gieda arba meldžiasi ir tokiu tokiu būdu bando jį savo maldomis ir giesmėmis apgaubti, kad jo siela galėtų neapykantos atsikratyti. Dievo dvasios miršančiajam žmogui šnibždėdamos sako, kad jis artimui atleistų ir sutvarkytų kas dar įmanoma sutvarkyti. (GW 1960/222).

Pasitinka mirusieji artimieji ir draugai

Kartais mirštantieji, dar būdami sąmoningi, pastebi anksčiau mirusius giminaičius. Kai tokiu atveju mirštantysis pasako, kad jo brolis ar motina yra pas jį atėję, tai aplink

esantys giminaičiai dažnai neteisingai galvoja, kad mirštantysis prarado protą arba turi karštligiškas fantazijas.

„Nemažai žmonių, kurie jau ruošiasi pereiti į kitą dimensiją, kalbasi gyvai ir meiliai su giminaičiais, kurie jau senai yra nuėję į aną pasaulį. Žmogus, kuris ruošiasi pereiti į aną pasaulį, randasi abiejose dimensijose tuo pačiu metu. Jis tad mato ir girdi savo (anksčiau mirusius) mielus artimuosius pas save. Jie ateina jam palengvinti perėjimą, jį laiminti ir jį palydėti į ketvirtą dimensiją, kuri mūsų plotmę persunkia.“ (Murphy, 1978, 38 psl.)

Kasdieniai patyrimai vis ir vis įrodo, kad mirštantieji kalbasi su savo anksčiau mirusiais giminaičiais. Murphy toje pačioje knygoje aprašo savo paties patyrimą: „Neseniai aplankiau vieną vyrą, sergantį vėžiu. Jis ruošėsi pereitį kitą dimensiją. ... Jis turėjo, kaip sakoma, sveiką protą, visas dvasines jėgas. Šitai konstatuoti svarbu, nes staiga jis pradėjo su savo tėvais kalbėtis, kurie šį pasaulį prieš daug metų jau buvo apleidę. Jis sakė: 'Jie atėjo mane pasiimti ir aš dabar eisiu su jais'. Tada jis staiga sako: 'Štai ir Jonas čia. Visai nežinojau, kad jis irgi aname pasaulyje!' Jo žmona, šalia jo lovos, buvo taip pat nustebusi. Po savaitės ji gavo žinią iš Indijos, kur Jonas (jos sūnūs) buvo dislokuotas. Jonas kaip tik tuo pačiu laiku perėjo į aną pasaulį, kai tėvas tą pastabą padarė“. (90 psl.)

Apie tokius pat patyrimus rašo ir Josè Snell (1985, 30 psl. ir toliau).

Anksčiau mirusieji painformuojami

Kad mirštantys savo anksčiau mirusias gimines ir draugus galėtų pamatyti, reikalinga, kad jiems kas nors apie netolimą to žmogaus mirtį praneštų ir juos pakviestų, ypatingai netikėtos mirties atveju. Tai atlieka aukštesnės dvasinės esybės, kurios gali dalinai į ateitį matyti. Jos gali dvasiniame žmogaus kūne esančias informacijas (žemiško gyvenimo ilgis, karminiai likimai) skaityti ir tokiu būdu mirimo laiką nustatyti. „Gyvastingumo energija“ (vokiškai - odische Kraft - vert.) turi viso to lyg, taip sakant, „fotografiją“.

Remiantis tuo matymu ateitin, dvasinėms būtybėms yra įmanoma mirštančiojo anksčiau mirusias gimines arba draugus laiku painformuoti. Tai gali keletą dienų ar net savaičių prieš tai įvykti: dažniausiai lieka tik kelios dienos laiko. Giminės ir draugai tuomet būna arti mirštančiojo. Kadangi jie skirtingo išsivystymo, todėl jie ne visuomet ateina iš to paties lygio gyvenamos plotmės arba srities (žr. Mediumas 4: Dvasinis pasaulis). Galima tad suprasti, kad jie turi vienas kitam daug ko papasakoti, būtent - kaip atrodo jų nauja tėviškė, kokius darbus dirba, kur ir kaip gyvena, ar jie jaučiasi laimingi, ar jie dar randasi skaistinio fazėje (vokiškai - Läuterungszeit - vert.) ir kad jiems buvo leista ateiti pasveikinti. Jie džiaugiasi, galėdami vėl pasimatyti.

Grįžtančiam namo norisi padaryti džiaugsmą, jei aplinkybės tai prileidžia. Tai galima, pavyzdžiui, su gėlėmis padaryti ir jų stengiamasi jų pasirūpinti. Gali būti, kad grįžtantįjį bus stengiamasi pradžiuginti ir pasveikinti su muzika arba giesme. Priklauso nuo aplinkybių, kaip galima sutikti grįžtantįjį.

Jei grįžtantysis turi didelių dvasinių nuopelnų, būna, jo pradžiuginimui, paruošiamas ir atatinamas sutikimas. Nepasitenkinama vien tik pagiriančiais žodžiais. Dangus kupinas džiaugsmų ir palaimų tiems, kurie jo verti. Pavyzdžiui, iškilmingas sutikimas

buvo paruoštas 1965 metais mirusiam Albertui Schweitzeriui (žr. Hinz, 1975, 264 psl. ir toliau; 1980, 240 psl. ir toliau).

Kitaip būna su netikinčiais - jie per savo netikėjimą pablogino savo padėtį. Tiesa, juos gali jų mirusieji artimieji, su kuriais gyveno žemėje kartu, pasitikti, tačiau jie nelabai rūpinasi grįžusiuoju. Jie neparodo grįžusiajam ypatingo džiaugsmo ir nesuruošia malonių staigmenų. Jie supažindina jį su nauja padėtimi, bet jų laikysena yra šiek tiek rezervuota. Vis dėlto visa tai yra grįžtančiajam jau pagelba, nes jam yra naujasis pasaulis neįprastas ir stebinantis.

Kas per savo gyvenimą Dievo dvasiniam pasauliui laikėsi rezervuotai arba jį net neigė, tas negali tikėtis, kad Dievo pasaulis jam suruoš iškilmingą sutikimą. Jis turės ilgai dangiškujų būtybių draugystės laukti ir per tai jausis šiek tiek nuošaliai esantis.

Ne kiekvienas gali dalyvauti pasitikme

Žmogus, kuris ką tik nuėjo į aną pasaulį, gali vieno ar kito anksčiau mirusio giminaičio ar draugo jį pasitinkant pasigesti su kuriuo jis žemėje gerai bendravo. Taip gali būti todėl, kad dėl jo apsisunkinimų dar žemėje gyvenant, nebuvo jam leista grįžtantančiojo pasitikti arba jis net visai apie grįžtantįjį nebuvo painformuotas. Būtybės, kurios dar randasi žemose sferose skaistinio fazėje, nebūtinai painformuojamos, kai giminitis ar draugas grįžta į aną pasaulį. Toms būtybėms retai leidžiama dalyvauti sutikime. Be to, egzistuoja dvasinis istatymas, sulyg kuriuo būtybės iš savo lygio plotmės gali eiti tik į žemesnio lygio plotmę, bet ne pačios iš savęs į aukštesnio lygio plotmę ko nors pasitikti, kuris dvasiniai yra aukštesniame lygyje. Kadangi taip yra, *tai priėmimas vyksta tarpinėje sferoje, kad galėtų ir žemesnio lygio plotmės artimieji dalyvauti*. Jei namo grįžtantysis yra aukštesnio lygio būtybė, tai jai suruošiamas dar papildomai gražesnis priėmimas toje dvasinėje plotmėje, kuriai ji priklauso. Čia gali dalyvauti tik būtybės šitos arba aukštesnės plotmės.

Siela sutraukia visas gyvastingumo jėgas į save

Skiriantis dvasiniam nuo žemiško kūno, išorinio žmogaus galvojimas ir norai sueina į atsiskiriančią sielą. Tai reiškia, „gyvastingumo jėgas“ (vokiškai - „odische Kräfte“ - vert.) siela tuo pat pritraukia ir suima. Siela suima visas substancijas, jis ištraukia jas iš žemiško kūno. Pragaištantis kūnas pagaliau nebeturi daugiau tų, jį visą persunkusių jėgų, kurias gyvenant siela jam davė. Siela visas šias jėgas vėl į save suėmė.

Kadangi tų gyvastingumo jėgų ištraukimas iš kūno kurį laiką užtrunka, tad pagal dvasinį krikščionišką mokslą *neturėtų per anksti sudeginti jaunų žmonių ir staiga nelaimėje žuvusiųjų kūnus*. Jauni žmonės turi dar visas jėgas, todėl patartina juos žemėje palaidoti. Tačiau jei žmogus ilgai prieš mirdamas sirgo, tuomet palaidojimo būdas neturi reikšmės, kadangi jo dvasia per tą laiką pamažu jau galėjo pasitraukti.

Pas staiga mirusius galima per skubotą sudeginimą dvasinio kūno fluidus sužaloti, kadangi jie dar nespėjo visiškai atsiskirti. Jei tokiais atvejais dar keletą dienų ilgiau palaukiama, tuomet visi fluidai yra jau pasitraukę. Jei fluidai sužalojami, tai dvasiniame pasaulyje juos turi pirmiausiai puoselėti, kas trukdo greitai dvasiniai pažangai.

Kadangi gyvastingumo jėgų sutraukimui reikia tam tikro laiko ir, kadangi kiekvienas atvėjis tuo atžvilgiu skiriasi, tad yra po mirties pabudimas dvasiniam gyvenimui arba dvasinio matymo atsiradimas vyksta taip pat skirtingai. Vieni tik išėję iš žemiško kūno tuoj pat gali matyti, kai tuo tarpu kiti yra apsvaigę arba giliai užmiega.

Dažnai trūksta mirties sąmoningumo

Gal keistai skamba, bet yra atvejų, kada mirusysis pirmą laiką aname pasaulyje visai neįsisąmonina, kad jis jau miręs. Tai liečia ypatingai tokius mirusiuosius, kurie gyvendami Dievą atmetė. Jie, todėl ir kitame pasaulyje nėra linkę tuoj pat su nauja padėtimi ir aplinkuma susitaikyti. Be to, dar prisideda tas faktas, kadangi jų išvaizda dar gan žmogiška, kas priklauso nuo to, kai žemiško kūno sandarus gyvastingumas (vokiškai *dichter Od* - vert.) mirštant į sielą pasitraukė. Jei jie žiūri į savo rankas, tai mato, kad jos visiškai žmogiškos rankos. Net ir kokie nors randai ar kiti ženklai ant rankų tebėra. Išvadoje jiems ta pati ranka, kurią jie kaip žmogus turėjo.

Tokius mirusius turi kiti apšviesti. Jei jie paliekami sau, tai jie mano, kad sapnuoja. Dažniausiai jie grįžta į žemiško pasaulio tą vietą, kur jie gyveno. Ten jie gali pereiti per žemišką materiją ir sienas. O kai jie užkalbina savo artimuosius ir tie taip laikosi lg jų nepažintų, tada laiko bėgyje jie pradeda galvoti. Priklauso ir nuo išsivystymo kaip greitai jie tiesą akceptuoja.

Dėl stokos mirties sąmoningumo atsitinka pas kai kuriuos mirusiuosius ir taip, kad jie, matydami prieš save savo žemišką kūną, nori vėl į jį įeiti, nors šis yra sunkiai sužeistas.

Galimos priežastys, dėl ko nėra mirties sąmoningumo:

- + ano pasaulio panašumas į žemę;
- + mirusysis dar jaučiasi kaip žmogus: jis jaučia, kalba ir mato kaip žmogus;
- + jis mato kaip ir anksčiau savo kūniškas žymes, kaip pavydžiui randus;
- + svarbiausia priežastimi, kodėl trūksta mirties įsisąmoninimo, yra klaidingi įsivaizdavimai apie mirtį, aną pasaulį, Dievą ir t.t. Tad nenuostabu, kad mirusieji be tikėjimo į Dievą ir į pomirtinį gyvenimą sunkiai akceptuoja savo mirtį.

Žemiškas ir dvasinis kūnas

Žmogus ir kiekvienas kitas žemiškas sutvėrimas turi du kūnus:

- + vieną *fizinį, žemišką, stambios materijos*, kurį mes galime matyti ir paliesti, ir
- + kitą *dvasinį, nežemišką, dangišką, smulkios materijos*, kurio mes su savo žemiškais jutimo organais negalime pajauti ir pastebėti; jam priklauso siela ir dvasia.

Esminis kūnas mums nėra žemiškasis, su kuriuo mes vis identifikuojamės, bet dvasinis kūnas. Jis yra išliekantis ir tikrasis kūnas, kuris mirtį pergyvena. Žemiškasis kūnas tačiau po mirties visiškai išsileidžia ir pavirsta į dulkes. Gyvenant dvasinis kūnas persunkia (vokiškai *durchdringen* - vert.) žemiškąjį ir neleidžia jam subyrėti.

Ir Biblijoje aiškiai pasakyta, kad žmogus šalia savo žemiško turi ir dvasinį kūną: „Taip pat yra dangaus kūnai ir žemės kūnai, bet vienoks dangaus kūnų spindesys, kitoks žemės kūnų.“ (1 Kor 15,40). „Sėjamas juslinis kūnas, keliasi dvasinis kūnas. Jeigu esama juslinio kūno, tai esama ir dvasinio.“ (1 Kor 15,44).

Tame sąryšyje reikia išskelti, kad *mūsų žemiškas arba stambios materijos kūnas yra pasėka kadaise įvykusio atkritimo danguje* ir tik daug vėliau - po žemės sukūrimo - buvo pridėtas prie dvasinio kūno (žr. Medium nr. 6 ir nr. 7). Tikrasis ir pirminis kūnas yra ir toliau dvasinis kūnas. Žemiškas kūnas reikalingas tik funkcionavimui čia žemėje. Taip kaip ir žemės materija, taip ir žemiškas kūnas yra praeinantis, laikinas. Iš dvasinio taško žiūrint, žmogiškoji dvasia, kol ji tebėra žemiškame kūne, yra kaip kalėjime uždaryta, įmūryta. Jei įmanoma tik tik maža perspektyva - jos reginys ribotas ir ji mato tik labai arti esančią aplinką.

Žemiau pateikiame trumpą santrauką apie *dvasinio kūno savybes*:

- + Dvasinis kūnas yra visai *tokios pat formos* kaip ir žemiškas, reiškia yra tikslus jo atvaizdas, jo kopija su rankomis, kojomis ir t.t. Bet jis yra truputį už žemiškąjį didesnis į visas puses - kalbama yra apie aurą. Taip yra pas vaiką, pas augantį ir taip pat pas senesnį žmogų, bet ir pas gyvūnus bei augalus.
- + Jis *auga kartu su žemiškuoju kūnu*. Jei vaikas miršta, tai jo kūnas auga aname pasaulyje toliau.
- + Jis išlieka nesužalotas, nors žemiškas kūnas būtų ir kažkaip sužalptas. Kas, pavyzdžiui, kaip žmogus prarado kojas ir rankas, jis aname pasaulyje jas vėl turi, nes dvasinis kūnas turi visas savo galūnes. Kas buvo aklas, gali po mirties vėl matyti. Kas kaipo senelis silpnas ir paliegsbei liguistas miršta, vėl turi sveiką kūną. Kas jam iš pradžių problemų sudarė, tai buvo jo galvosena, jo identifikacija su liguistumu. Kas dėl ligos turėjo kelis dešimtmečius lovoje gulėti, to jausmai nepasikeičia staiga. Kurį laiką jis dar jaučia savo skausmus. Kuo daugiau žmogus į savo ligą „įsigyvena“, tuo daugiau jis ją perima į savo galvojimą ir jausmus, kas mirštant vėl pereina į dvasinį kūną.

Jei kas nuo sunkių sužeidimų mirė, tai jis po mirties dar turi sužeidimo jausmą, kadangi tą pajautimą nusinešė į dvasinį gyvenimą, nors tikrovėje jo dvasinis kūnas nesužeistas. Jei šis miręs žmogus turi dvasinių žinių, jis galės pats to sužeidimo jausmo atsikratyti. Jei ne, tai jam bus reikalinga speciali terapija ano pasaulio ligoninėje arba sanatorijoje.
- + Dvasinis kūnas *nesensta*. „Dvasia niekuomet nesensta, sensta tik smegenys - dvasios įrankis -, kurie, fiziniam kūnui senėjant, vis silpnėja.“ (Findley, 249 psl.). O jei kas didelėje senatvėje dėl senatviškumo miršta? Jis kaipo dvasinė būtybė, mūsų supratimu, nėra senas. Kas, gyvendamas Dievui tinkamai, įsigijo tam tikrą dvasinį subrendimą, praėjus dvasiniame pasaulyje prisitaikymo miego fazei, atrodys vėl gražiai ir jaunai. Tačiau kas gyvenime apsisunkino, šis jaučia sunkumą, nuovargį.

- + Jis gali greičiau pajudėti, beveik žaibo greičiu, jei jis nėra skaitėjimui kokioje nors vietoje pririštas arba nėra šiaip apsikrovęs kaltėmis. Vien tik su noru pakeisti vietovę, gali dvasinė būtybė minties greičiu didžiulį atstumą peršokti. Ji betgi gali ir savo kojomis lyg grindiniu judėti, tačiau nepaliesdama jo kojomis, per orą sklęsti (Mattiesen, 1939).
- + Praktiškai jis *neturi svorio*, o visdėlto galima jo svorį nustatyti. Psichologijos profesoriai William MacDougall ir J. B. Rhine, kurie darbuojasi Duke universiteto Durhame (JAV) parapsichologijos institute, sukonstruktavo, t.y. leido sukonstruoti lignoniams lovas su tiksliais svarstyklėmis, kurios net miligramais parodo ligonio kūno svorį. Jie nustatė, kad svartyklės mirimo akimirkoje staiga parodo svorio sumažėjimą aštuoniais gramais, ir tai pas visus lignonius mirimo momentu (Esotera, 1986, 4 psl.).
- + *Jis gali per žemišką materiją pereiti*, t.y. per uždaras duris arba mūrus. „Kas mums žemėje atrodo kaip tvirta siena, tai dvasiniam kūnui priartėjus pasirodo kaip rūko siena. Dvasioms sienos neturi tankumo (vokiškai Dichte - vert.)... Ir aš (Joe Snell), pastebėjau, kad pastatai buvo kaip permatomi; Aš galėjau per sienas matyti viską, kas ten buvo. ... Kai kurie dalykai, kurie žmogaus protui kaip neišsprendžiama paslaptis pasirodo, nėra paslaptingesni už mūsų kasdienybės įvykius, kai esi dvasiniame kūne. Mums nėra staigmena, kai akmeininė siena mūsų nepraleidžia; taip pat nėra staigmena tam, esančiam dvasiniame kūne, jei jam einant mūrinė siena jo nesulaiko.“ (Snell, 1985, 55 psl.).
- + *Jis negali žemiškų daiktų ir žmonių savo rankomis paimti*, kadangi rankos per juos kaurai pereina (vokiškai hindurchgehen - vert.), nes tik stambi materija gali daiktus iš stambios materijos pajusti. Kadangi žmogus yra masė iš stambios materijos, gali jis tad tik stambią materiją pakusti. Dvasinis kūnas yra iš smulkios materijos (vokiškai feinstofflich - vert.), todėl jis pajunta tik dvasinius, smulkios materijos dalykus.
- + Jam *neįmanoma žmogui tiesiogiai pasireikšti*; joks žmogus jo nemato ir negirdi, nebent jam įmanoma materializuotis (žr. Mediumas nr. 5, skyrius apie prie vietovių prikaustytas dvasias / Prie žemės prikaustytų dvasių materializacija [vaiduokliai]).
- + Jis *turi aiškesnes savybes, jei nėra apsisunkinęs*. Jis aiškiau ir greičiau galvoja, jis aiškiau ir toliau mato, kadangi nėra stambios medžiagos apribotas. Silpnapročiai po mirties gali normaliai galvoti - jiems gyvenant žemėje jų galimybę galvoti dieviškasis pasaulis buvo sustabdęs.
- + Jo *jausmai tuoj pat pasireiškia*. Dvasinis kūnas tuoj pat išreiškia kiekvieną savo jausmą spalvomis ir spinduliavimu. Spinduliavimas arti esančioms dvasioms tiesiog jaučiamas. Neįmanoma nė mažiausio nuotaikos pasikeitimo nuslėpti - ji tuoj pasireiškia. Nekantrumas ir susierzinimas, pavyzdžiui, veikia šlykščiai į arti esančius; t.y. negatyvus spinduliavimas, kuris arti esančius užgauna ir sužeidžia.

Pas mus, ant žemės, simpatijos stoką galima žodžiais ir mandagia laikysena užmaskuoti. Aname pasaulyje tai neįmanoma. Ten savo jausmų neįmanoma nuneigti. Ten reikia savo suvaržytų ir negatyvių jausmų atsikratyti, kadangi tik

tuomet neturi atstumiančių ir kenksmingų spinduliavimų, o šiaip santykiai su kitomis dvasiomis yra smarkiai apsunkinami. Tai reiškia, reikia išmokti vidinio nuoširdumo bei atvirumo ir savo jausmus laikyti lygsvaroje. Daug reikšmės įgauna savitvarda (vokiškai Selbstbeherrschung vert.)

(žr. Thomas Edward Lawrence Pranešimą apie savo pergyvenimus, Sherwood, 1964; cituota pagal Hinz, 1977, 234-235 psl.).

- + Jis *išreiškia savo individualų išsivystymo lygį* per savo šviesos ir kvapo išspinduliavimo kokybę. Dvasinės būtybės skiriasi viena nuo kitos vieną vertus savo šviesos išspinduliavimu ir kitą vertus savo kvapu. Kas dažniau su kita dvasia bendravo, jau iš toli jos kvapą pastebi ir ją atpažįsta, nes dvasinės būtybės yra ypatingai jautrios kvapams. Kuo aukštesnio lygio dvasia, tuo subtilesnė yra jos gyvybinė energija (vokiškai Lebenskraft - vert.) ir išspinduliavimas yra atitinkamas.

Mes, turbūt, visuomet turėsime kokio nors pobūdžio kūną, nežiūrint, ar gyventume kaip žemės žmonės, arba kaip mirusieji, atsiskyrę nuo žemiškojo kūno. Nes mūsų kūnas yra instrumentas arba transporto priemonė per ką mūsų dvasia (gyvybės principas) gali tikrai pasireikšti.

Visuomet reikia formos, jei norima išsireikšti. Forma tačiau nėra esminis dalykas, kadangi tas pats principas gali per daugelį formų išsireikšti. Pavyzdžiui, elektra reiškiasi lempoje arba garvežyje, nepakeisdama savo natūros. Taip pat reikia ir mūsų dvasiai (gyvybės principui) kūno, per kurį ji gali veikti - aname pasaulyje smulkios materijos kūne, šiame pasaulyje stambios materijos kūne. Kiekvienas dvasingumas turi savo formą - tai yra sudėtinė dalis dvasinio-krikščioniško mokslo.

Išvaizda ir apranga

Pradžioje mirusysis yra tokios pat išvaizdos kaip žmogus. Jei jo rankos, esant žmogui buvo gražios, tai jos gražios ir aname pasaulyje. Jei turėjo daug plaukų, turi juos ir aname pasaulyje. Sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, prasideda maždaug po dviejų, trijų savaitių pamažu pasikeitimas atsirasti, kuris, tačiau, priklauso nuo dvasinės mirusiojo padėties.

Numirėlis su aukštai išvystyta dvasia turi aname pasaulyje kilnią ir puikią išvaizdą; jo visas stovis ir jo rankos atrodo kilniai. Jei numirėlis yra neišsivysčiusi, žema dvasinė būtybė, tai jo išvaizda pamažu tampa kaip išsigimėlio, rankos „deformuojasi arba susiluošina.“ Egzistuoja dvasinis įstatymas, sulyg kuriuo dvasiniame pasaulyje dvasinių būtybių išvaizdoje atsispindi tos būtybės tikrasis, vidinis dvasinis stovis.

Dvasiniame pasaulyje pabundęs numirėlis yra *apsirengęs*. Kaip jo rūbai atrodo, priklauso nuo jo pažiūros ir gyvenimo būdo žemėje, nes žmogus audžia ir gamina jau savo žemiškame gyvenime savo dvasinį rūbą, su kuriuo jis vėliau įžengia į dvasinį pasaulį. Žmogus, kuris gyvena Dievui tinkamai ir atitinkamus darbus atlieka, išsiaudžia gražų rūbą. Kas tačiau gyvena blogai, nedoringai, to dvasiniame pasaulyje išvaizda negraži; jis panašus žmogui su nešvariais rūbais, su kuriais jis negali pasirodyti geroje kompanijoje. Tai yra pasėka jo žemiško gyvenimo, nes nei viena mintis, nei vienas ištartas žodis ir nei vienas veiksmas nedingsta.

Žmogaus kilnūs galvojimai, norai ir veikla padaro auksiniai šviečiančius siūlus, o kita vertus, žemos mintys, smerktini norai ir veiksmai sukelia nešvarumą, kuris numirėlio dvasiniuose rūbuose matosi. Dvasiniame pasaulyje tad ne vienas savo išvaizda yra labai nusivylęs. Jis norėtų savo nešvarius batus nuslauti, bet neina, kadangi jie prie jo kojų lyg priaugę; o nešvarumą nuo jų nuvalyti irgi neina. Numerėliui reikia tokiu atveju paaiškinti apie padėtį. Kadangi asmenišką gyvastingumo išspinduliavimą nulemia būtybės išvaizda, tai numirėlis neturi jokios naudos iš to, jei jis bando su kitų rūbais savo nešvarius rūbus užmaskuoti arba jais sušildyti (žr. Mediumas 28, skyrius apie Gyvastingumo (vok. Od - vert.) kopijavimą kaip apgaulę; Asmenišką gyvastingumo išspinduliavimą ir gyvastingumo pėdsakais).

Kai kurie numirėliai pasirodo aname pasaulyje su drabužiais, kuriais jie buvo mirštant apsvilkę ar apvilkti; jie pradžioje juos ir dėvi. Ta „pradžia“, sulyg dvasine mokytoja Lene, gali kelis dešimtmečius užtrukti. Kiti numirėliai vėl, kurių ryšys dar stiprus su žemiško gyvenimo įpratimais ir iš viso su žemišku gyvenimu, ateina su drabužiais, kuriuos jie žemiškame gyvenime mėgo arba jiems geriausiai patiko.

Perspektyva

Šiame, reiškinių apie mirtį, aprašyme apšviesti tik svarbiausieji aspektai. Dvi svarbias išvadas reikėtų iš to padaryti: viena vertus, mirimo procesas nėra taip baisus ir skausmingas, kaip kad daugelis žmonių baiminasi. Kita vertus, mirusieji patenka į naują pasaulį, kur jiems dar reikia pritapti. Naujasis pasaulis daugeliu atvejų panašus į mūsų žemiškąjį pasaulį, bet vis dėlto kitoks - aiškesnis, atviresnis ir meilesnis, bet, galimas dalykas, ir griežtesnis. Kas jau čia žemėje su ano pasaulio gyvenimu susidraugauja, tam perėjimas į aną pasaulį ir prisitaikymas bus lengvesnis.

Alfred Dalliard

(Iš vokiečių kalbos vertė Kasparas Dikšaitis)

www.gcg.ch

Literatūra

Dethlefsen, Thorwald (1979): Schicksal als Chance. Bertelsmann, München, Esotera (1986), Nr. 4, 4 psl.

Findlay, Arthur (1983): Beweis für ein Leben nach dem Tod. Bauer, Freiburg i. Br.

Ford, Arthur (1975): Bericht vom Leben nach dem Tode. 7. Aufl. Scherz, München
Geistige Welt. Wochenschrift (später Zweiwochenschrift) der Geistigen Loge,
ABZ Zürich

Monroe, Robert A. (1981): Der Mann mit den zwei Leben. Reisen ausserhalb des Körpers. 2. Aufl. Ansata, Interlaken.

Muldoon, Sylvan J./Carrington, Hereward (1980): Die Aussendung des Astralkörpers. 4. Aufl. Bauer, Freiburg i. Br.

Murphy, Josef (1978): ASW, Ihre aussersinnliche Kraft. Das Besondere, München.

Snell, Joé (1985): Der Dienst der Engel. Erlebnisse einer Krankenschwester an

Kranken- und Sterbebetten. 5. Aufl. Rechtshilfe-Verlags-Gesellschaft, Zürich.
Greber, Johannes (1981): Der Verkehr mit der Geisterwelt Gottes, seine Gesetze und sein Zweck. Selbsterlebnisse eines kath. Geistlichen. 6. Aufl. Johannes Greber Memorial Foundation, Teaneck, USA. (1. Aufl. 1932).
Hinz, Walther (1975): Geborgenheit. 4. Aufl. Arthur Brunner, Zürich.
Hinz, Walther (1980): Woher - Wohin. ABZ, Zürich.
Hinz, Walther (1984): Ein Jenseitsbericht aus England. Geistige Welt, Nr. 17. 231-238 psl.
Kübler-Ross, Elisabeth (1984): Kinder und Tod. Kreuz, Zürich.
Mattiesen, Emil (1939): Das persönliche Überleben des Todes. Bd. III. Walter de Gruyter, Berlin.
Meditationswochen. Geistige Loge. ABZ Zürich.

Vertėjo pastabos:

- + Vokiškame tekste vartojamas žodis Od. 19-to šimtmečio viduryje vokiečių chemikas ir gamtos filosofas C. L. von Reichenbach įvedė šią sąvoką, reiškiančią, per viską pereinančią, į magnetizmą panašią, ir žmogiško kūno išspinduliuojamą gyvastingumo energiją (Lebenskraft). Parašė Der sensitive Mensch und sein Verhalten zum Ode, 1854-55, ir Odisch-magnetische Briefe, (1852).
- + Dr. Vydūnas savo veikale „Nuo kuomet yra žmogus“ rašo, kad žmogaus siela sukuriama ne žmogui gimstant, bet - *ji gyvena pirm kūnui gemant*.

šią baimę